

Abstrakt

Práce se zabývá společenským postavením židovské menšiny v Německu v prvních desetiletích císařství; je zamýšlena především jako příspěvek k sociálním dějinám s důrazem na dějiny každodennosti, jež se má mj. pokusit odpovědět na otázku, proč přes zdánlivě úspěšnou asimilaci, respektive akulturaci se židé koncem sedmdesátých a během osmdesátých let stali znovu terčem nenávistných útoků. Pomocí nejrůznějších metod je zkoumáno, jak vypadala a žila německo-židovská rodina, zda a jak se lišil její přístup ke vzdělání a struktura zaměstnání od přístupu a struktury majoritní společnosti. Je sledováno, jak společenskohospodářské poměry ovlivňovaly pozici minority, její účast na životě sjednocené země a postoj k nově vzniklému státnímu útvaru; v neposlední řadě pak, jak vnímala sama sebe, východožidovské imigranty a antisemitismus většinové společnosti. Výsledkem práce je zjištění, že hodnoty a zvyklosti německo-židovské menšiny odpovídaly především zvyklostem a hodnotám měšťanské vrstvy, specifickým rysem snad byla jen endogamie. Přes zklamání a frustraci ze znovuobjeveného antisemitismu přetrvala u německých židů důvěra ve stát a optimismus, a i v čase všeobecného příklonu ke konzervatismu zůstávali liberály. Ovšem rozšířený diskurs rasových teorií ovlivnil i je svým vypjatým patriotismem, němečtvím a negativním vztahem k slovanským obyvatelům Říše.

Klíčová slova: *Židé, společenské postavení, Německo, 19. století, Bismarck, ego-dokumenty, paměť, každodennost, Ostjuden, antisemitismus*